

Avishai Cohen - Continuo

Napsal Ing. Valdemar Navrátil

Friday, 06 June 2008

Narodil se v roce 1971 v Izraeli, v dětství studoval hru na piano, ale už ve 14 letech ho začal zajímat jazz. Hrál dokonce na piano ve školním jazzovém souboru, brzy se však zamiloval do muziky Jaco Pastoriusa a začal experimentovat s baskytarou. V 16 letech se přihlásil na školu hudby a umění v Jeruzalému, brzo však musel nastoupit vojenskou službu, takže ke hře na kontrabas se dostává až poté. To už je také rozhodnut věnovat se výhradně jazzu.

V roce 1992 se stěhuje do New Yorku, ačkoli tam nemá žádné zázemí; po krátké době se mu daří získat konexe na místní jazzové scéně. Vystupuje s osobnostmi jako jsou Wynton Marsalis, Joshua Redman, Roy Hargrove nebo Leon Parker, spolu s panamským pianistou Danilo Perezem tvoří v roce 1996 skupinu Panamonk. Poté přichází nabídka od Chicka Coreya a jeho obchodního partnera Rona Mosse, v jejichž hudebním vydavatelství Stretch pak o rok později natáčí své první album pod názvem Adama a do roku 2001 ještě další tři: Devotion, Colors a Unity. Dosud vydal devět alb a téměř na pěti desítkách dalších hostoval, což samo o něčem svědčí. Jeho trio produkuje hudbu plnou improvizací, inspirovanou hlavně židovskou tradicí, středozemním a africkým klimatem, ale i prvky hudby klasické. Představíme si jeho počín z roku 2006 pod názvem Continuo.

Nejedná se zde o hlavní proud jazzu, přestože hlavní protagonisté by jistě zvládli i to. Základní trio ve složení A. Cohen kontrabas, Sam Barsh piano a Mark Guiliana perkuse, které známe hlavně z koncertních vystoupení, je posíleno o hráče na oud Amose Hoffmana, se kterým Cohen spolupracoval už na svých prvních albech. A právě on dodává jemnost a delikátnost tomuto projektu a obohacuje zvuk množstvím melodií a barev. Ani bez něho bychom však ošizeni nebyli, protože každý z muzikantů je sám o sobě virtuosem a navíc je spojuje fenomenální sešranost. Autorem a hlavním motorem všech skladeb je samozřejmě Cohen, jehož hra je až expanzivní. Barshovo piano naproti tomu působí velmi vyváženě a nelehké pasáže klasických bicích pod rukama Guiliana se zdají být naprosto samozřejmé. V některých skladbách, jako např. NuNu, One For Mark, Smash nebo Emotional Storm která už svým názvem naznačuje mnohé, zažíváme množství překvapivých a nečekaných přechodů a změn rytmů, od pasáží strhujících až po klidné, v nichž vládne malebný oud, klavír nebo kontrabas, aby se později znovu vrátil důrazný až strhující společný rytmus bicích, basy a piana, společné opakování motivů a výstupy kontrabasu plné improvizací.

Pak jsou tu skladbičky v pomalejším, téměř tanečním rytmu, kde se za zvuku metliček střídá v titulní roli basa s pianem - Eli, kde vládne samotné piano - Calm, nebo piano s basou přecházející z klidného doprovodu až do rychlých improvizací - Ani Maamin. Je tu i matoucí Arava, v níž do zpočátku houpavé melodie klavíru zasahují tolik typické společné vpády basy s bicími, způsobující neustálé změny rytmu a nutící piano až k improvizaci. Vše uzavírá téměř monotónní Continuo, ve kterém slyšíme pouze kontrabas s oudem jak si rozumí a nikoho dalšího nepotřebují. Pokud bych chtěl vtěsnat vše co na desce je do pěti minut a udělat si krátký klip, nemohl bych ho nazvat jinak než Smash.

Jejich společné hraní je plné energie, vitality a je propojeno určitou magií a tajemnem. To vše jim umožňuje mimořádná sešranost. Tím, že se divočejší skladby pravidelně střídají s pomalejšími, výsledný dojem z poslechu je pohodový. Připomínku bych měl pouze k menší hloubce prostoru nahrávky, horší lokalizaci nástrojů a příliš dlouhému dozvuku klavíru, čímž se stává jeho projev méně konkrétní a zaostřený. Přestože základnou všech aktérů jsou Spojené Státy a album bylo nahráno ve Švédsku, jeho charakter, nálada a atmosféra nás jednoznačně zavádí na blízký východ. Ač zlákan americkou hudební smetánkou sice Cohen z Izraele emigroval, srdcem tam navždy zůstal.

Hi-Fi Hlasy 7,5/10